

MIQUEL A. SAYRACH

La meua dedicació seriosa a la creació d'histories de dibuixos va néixer d'una manera ben casual. Quan l'any 1962 vaig planejar la segona etapa de L'INFANTIL amb el meu germà Manuel, era difícil de trobar dibuixants adients amb l'estil que havíem escollit per a la revista, més pròxima a la línia dels semanaris Spirou i Tintin, que a les revistes que llavors es feien al país. I els dibuixants que ens agradaven, treballaven gairebé exclusivament per a l'extranger i eren fora de les nostres possibilitats.

És per això que, sota el record d'unes histories d'animats que havia llegit d'infant, vaig llançar-me a l'aventura de crear uns personatges: les formigues BIBI i TOBI. Davant la meua sorpresa, foren molt ben acollits i aviat van esdevenir dos personatges característics de L'INFANTIL. Potser en el seu èxit hi ha jugat el fet que moltes vegades, sota l'aparent intrascendència de les seves aventures, poc o molt s'hi han reflectit problemes i vivències que ens han preocupat a tots.

Els següents personatges, els caçadors BUFA i PUMPUM, també els vaig dibuixar per emergència. Creats per en Coll, després de publicar-ne quatre histories, no va poder continuar col·laborant a causa de compromisos amb una altra editorial. Llavors, i amb la seva autorització, jo els vaig seguir dibuixant.

Més tard, l'any 1964, van néixer TATANU i el CAVALLER PELFORT, personatges que he

ELS DIBUIXANTS DE

fet d'una manera més irregular, però als qui també tinc una gran simpatia.

MIA-ALBERDI

No sé quan vaig fer el primer ninot. Dibuixo des de molt petit. Gairebé gosaria dir que vaig néixer dibuixant. Recordo que, com que em tenien prohibit guixar les parets, omplia de ninots el terra del meu balcó. Per això quan algun bon amic em demana que li ensenyi els primers dibuixos, li contesto que m'és totalment impossible dur-li el balcó. Un dia el meu pare em va regalar uns blocs per a dibuixar i vaig ser l'home més feliç del món, i allà vaig fer les primeres histories.

Col·laboro amb il·lusió a L'INFANTIL des del primer número i amb un personatge que encara faig ara: En QUIMET TRAPELLA. Dibuixo també al Patufet, i mitjançant una Agència envio acudits a l'extranger. També faig publicitat.

En QUIMET TRAPELLA va néixer durant els primers cursos del col·legi. Me'l va inspirar un company de la classe. La cara d'aquell nen tenia forma de pot; les orelles semblaven dues nanses i els cabells arrissats recordaven l'aigua quan bull. Era molt viu i molt mogut, i, com que no sabia fer res, feia maleses.

Un dia mentre jugava al carrer el va matar un camió. I ara, cada vegada que dibuixo En QUIMET, per a mi és com un senzill, però íntim, homenatge a la memòria d'aquell Quimet amic, que des del cel ben segur que somriu, bo i recordant les seves «maleses»...

Molt més tard vaig fer la MARIANA. Amb ella vull captar el món màgic i ple d'ingenuïtat d'una nena petita, amb les seves triflagues i els seus somnis.

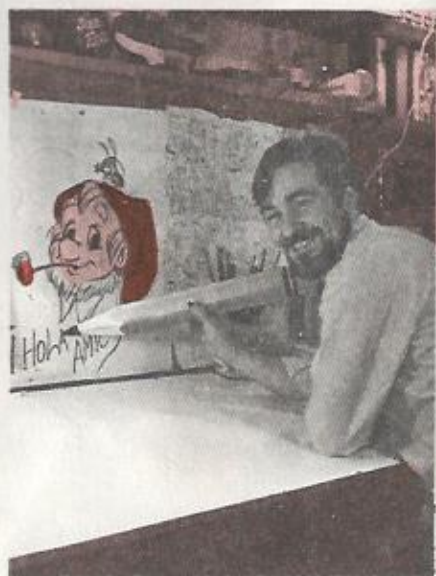
ALBERT RUÉ

El meu nom és Albert i vaig néixer a Barcelona l'any 1942.

Quan jo era menut, els nens no teníem cap revista en català; per això jo llegia els antics Patufets que corrien per casa.

Les meves primeres col·laboracions foren a una revista que es feia al col·legi. Després vaig començar els estudis de dibuix i, també a treballar en la decoració. Però va ésser més tard, en penetrar al món fabulós de les pel·lícules de dibuixos animats, que vaig descobrir clarament el meu camí: la creació de personatges amb el seu món concret, per expressar a través d'ells, les coses que vull dir als altres.

Quan l'any 1963 va néixer L'INFANTIL, va ésser una gran alegria per a mi poder col·laborar-hi. I fou el FOLLET GENÍS el primer personatge que vaig

l'infantil

fer. Moltes vegades m'han preguntat com se'm va acudir fer el FOLLET... Però jo no el vaig pensar... Un dia se'm va fer realitat, senzillament. Sí, així va néixer. Algú de vosaltres sap quan li surt la primera piga al nas en arribar l'estiu? Doncs, igual em va passar amb el FOLLET. Va ésser fruit de totes les coses que vaig viure de menut. Jo passava les vacances d'estiu prop de Manresa. Els boscos de pins pinyoners, els ombrívols humits de les fonts, el soroll escandalós de l'aigua dels reguerots, el sol de migdia damunt els camps de blat tacat de roselles... tot això van ésser els meus estius... I crec que allà va començar a néixer el FOLLET GENÍS.

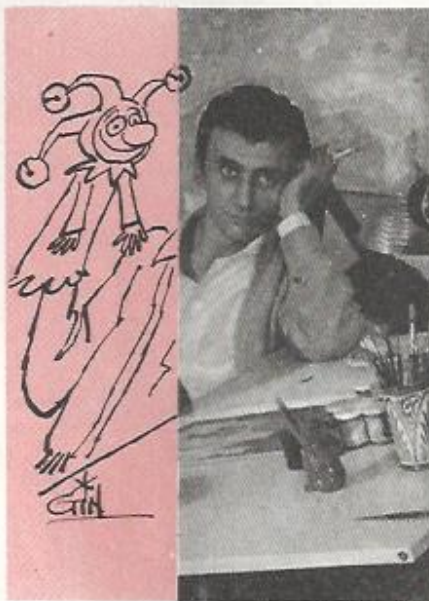
Després he creat dos contes llargs: ALÍCIA AL PAÍS DE LES MERAVELLES i EL TRENCA-NOUS DE NUREMBERG. Els vaig fer amb molta il·lusió perquè sabia que us agradaria fer un viatge al país de la fantasia... I ara, començo JACK I LA MONGETERA, i estic content perquè puc seguir dibuixant per a vosaltres, els meus amiguets...

Jordi Gin.

La Redacció de L'INFANTIL m'ha fet l'encàrrec més difícil d'ençà que hi col·laboro. Tinc certa traça (encara que sigui d'una forma gràfica) a parlar dels altres, i no en tinc gens a parlar de mi. No obstant això, intentaré posar un xic d'ordre al racó dels meus malendreços.

El primer trast vell que hi trobo és un bressol que vaig estrenar ara fa trenta nou anys. Després, una cartera de cuir, que encara podrien dur les meves filles, un cop treta la pols, i que em fa recordar el Grup Escolar La Farigola amb molta enyorança. Tot seguit trobo també una gran biblioteca (la del meu oncle) en la qual hi vaig passar moltes estones agradables fullejant les col·leccions del Cucut, de L'Esquella de la Torratxa, de Mirador, etc., i embadalint-me amb els dibuixos d'en Cornet, Junceda, Apa, Picarol, etc. També hi

trobo uns quaderns escolars del meu pare, on ell il·lustrava les lliçons o deures amb uns ninots que anys després vaig trobar que tenien semblança amb els que fa el gran Steimberg. Tot això, junt amb la traça que tenia la meva mare amb el llapis, crec que foren motius importants a l'hora de prendre la decisió d'ésser ninotaire. En un altre racó, hi trobo un altre record que em produeix una gran excitació: la guerra.

Després vaig trobant coses que ja no són tan plenes de pols i que ja no són tan sorprenents: Hi ha unes historietes (en aquell temps encara no em deiem còmics) que són les primeres que vaig fer com a professional, publicades a la desapareguda revista Florita, de l'Editorial Plaza; unes altres que sortien al popular D.D.T. i de seguida retalls de revistes on els meus ninots parlaven gairebé tots els idiomes del món i ben pocs el meu. Aquesta és la raó per la qual faig amb tanta il·lusió les col·laboracions a L'INFANTIL.

Tanco la porta d'aquest íntim raconet amb certa enyorança, no amb tristor, perquè estic molt orgullós d'aquest habitatge ple de pols i, si aquesta vegada l'he remogut per encàrrec, penso entrar-hi més sovint i entretenir-m'hi un xic més.

Joanà. Vallvé

—Joan-Andreu VALLVÉ, és així com et dius, oi?... Doncs... jo

em dic ROC! Bé prou que ho saps. Em coneixes més que no jo a mi mateix. Però jo no sé qui ets tu. Mai no m'expliques res!

—I què vols que t'expliqui, ROC?

—No ho sé... Potser si ets més gran que jo... o perquè em fas tantes pessigolles amb el llapis quan em dibuixes... o què fas quan surts de casa...

—Mira, jo tinc 20 anys. Sóc el segon de 10 germans. Estudio a l'Escola de Belles Arts i també a l'Institut del Teatre, a la secció d'escenotècnia... M'agrada molt dibuixar i pintar... De petit sempre m'havien de renyar per què guixava els llibres i les parets...

—Ja podies anar amb més de compte!

—També m'agrada molt l'esultura i la música...

—Sí, ja t'he sentit tocant la flauta i fent soroll amb la guitarra, però tu i jo...

—Ens vam conèixer no fa gaire. Enmig de molts gargots. Em vas fer suar una mica. No sabia si afaitar-te o deixar-te la barba; si fer-te els ulls petits o grossos... Com et diries?... Com series? Fins que et vaig conèixer de debò... EN ROC!... La resta tu mateix m'ho has anat fent conèixer. I ara ja ho saps. Per això si ara et faig riure o et punxo amb el llapis quan et dibuixo, ja em perdonaràs. Sé de molts nens i nenes —com els meus germans petits—, que esperen noves teves, perquè es volen assemblar a tu i saber fer tants invents com tu fas perquè siguin feliços aquells qui són al teu voltant...

—Veus Joan-Andreu, ja som més amics que abans!

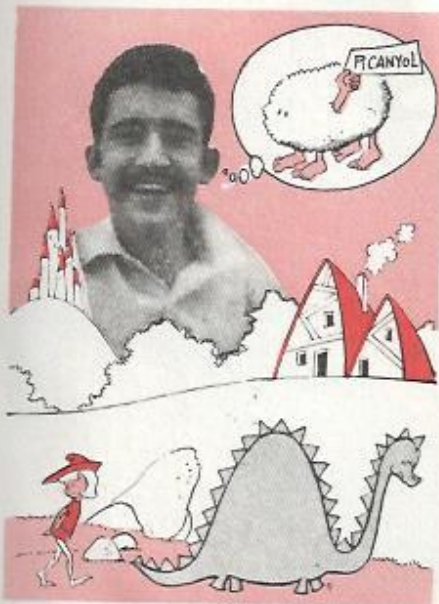
(Continua)

ELS DIBUJANTS DE l'infantil

PICANYOL

Em dic Josep-Lluís PICANYOL i sóc de Moià.

Quan era petit sempre feia ninots a les llibretes del col·legi. M'he fet gran, i encara segueixo dibuixant. Sóc més aviat seriós i no faig els dibuixos per a fer riure a la gent sinó per a dir alguna cosa que em preocupa.

De la revista l'Infantil el que més m'ha agradat són les aventures de Bibi i Tobi, les dues formiguetes. Quan hi vaig començar a dibuixar, feia les aventures d'un minyó escolta que es deia GINESTET. El vaig crear amb la intenció de fer un personatge que pogués servir de model als nens. Però des de llavors he evolucionat en la forma de veure i entendre les coses. Després vaig crear un personatge que es deia SIIVIA i ara n'he començat un que m'agrada molt i que es diu PUFF.

Crec que és molt bo que els nens dibuixeu, que canteu cançons, que feu representacions i que visqueu en contacte amb la natura.

PERICH

Jo em dic PERICH, Jaume PERICH. No es tracta, doncs, d'un pseudònim com algunes persones m'han preguntat alguna vegada. Tinc 27 anys, una dona i una filla que encara no sap qui és el MÀGIC VIROLET (és molt petita). M'agrada l'humor, el cinema, les novel·les policiaques, la gent jove que sap el que vol (i el que no vol), els «cubalibres», la Costa Brava i les noies amb mini-faldilla. No dic el que no m'agrada perquè no està bé assenyalar...

EL MÀGIC VIROLET no sé exactament com és: a vegades sembla una mica liró, a vegades massa llest, a vegades no sembla res... I és que en realitat només és una excusa per a divertir-nos una estona mentre ens assabentem —jo també aprenc tot cercant els temes de coses que no sabem o que tenim una mica oblidades. O és que no resulta divertit aprendre coses que desconeixem? EL MÀGIC VIROLET ben segur que us diria que sí, que és molt divertit, especialment quan després ningú no ens ho preguntarà per a posar-nos notes...

IVA

Jo em dic Ramon. El nom d'IVA em serveix per a firmar els meus gargots. Si el vaig escollir és perquè em porta records d'un temps de bohèmia molt enyorat.

Tinc vint-i-vuit anys. Començo, doncs, a ésser vellot. Però fa molt poc temps que dibuixo... Bé, enteneu-me: embrutar papers, ho he fet des de sempre, però sortir els meus ninots publicats en una revista, gairebé només fa sis mesos.

L'INFANTIL m'ha donat la possibilitat de crear unes historietes on surten uns personatges que, és clar, en primer lloc intento que siguin atractius per a vosaltres. Després, per ambientar-los, els he situats dins unes posicions molt convencionals: bons i dolents. Mentre no són dibuixats, es parla dels dolents com a molt, molt dolents, però quan la història els fa topar, descobrim uns bons que no són tan bons com ells es pensen, i uns dolents que tampoc ho són tant, almenys tant com deien. Per explicar tot això, m'ajudo moltes vegades d'un humor una mica absurd.

Jo penso que d'aquesta manera, a mida que us aneu fent grans i comenceu a llegir llibres plens de lletra menuda, escrits per a uns homes que el seu ofici és rumiar per als altres, no quedareu tan sorpresos en descobrir que les gents no són totes senzilles i d'una sola peça com semblava. I si les contradiccions, les trobeu en vosaltres mateixos, us tranquil·litzarà una mica pensar que els superhombres no són homes, que moltes vegades ésser bo no és res més que un assumpte de propaganda llogada.

De totes maneres, d'això, ja n'anirem parlant altres dies, amb més temps... Adéu!

